తులసిమొక్క

జలంధర

వముంగిట్లో ముగ్గును చూస్తోంది. చుక్కల్లో పడే నీ రెండను...కన్నీటి చుక్కలతో తుడుస్తోంది... ఆలోచించకూడదనుకుంటోంది. తల పక్కకు వాల్చింది....కొమ్మకు ఊగుతూన్న రోజా పూవు.... పసుపుగా, బంగారం రంగు దిగినట్టుగా, పసుపు రాసుకున్న పచ్చి బాలింత పసిమిలా, తనకు కాని మనోహరుడి కోసం చూసే మానినీ మనస్వినిలా, లే జవ్వనంలో ఉన్న తపస్వినిలా...

ఛా! కళ్ళు తుడుచుకుంటూ వరండాలో నుంచి లోపలికి చూసింది. మనీప్లాంటు...గుబురుగా అందంగా, కన్నతల్లిలా పచ్చగా....'ఎందుకు ఏ ఖరీదు లేని నీలో ఇంత అందం?' మృదువుగా ఆ ఆకులు నవరిస్తూ వుండిపోయిందామె.

"మీ ఇంట్లో మనీప్లాంటు చాలా బాగా పెరుగుతుంది. అంటే డబ్బులు ఎక్కువుంటాయనా?" మనసులో ఎవరో ఏనాడో అన్న స్పందన...

ఉలిక్కిపడింది .... మెల్లగా కనుకొలనులో నీటిని తుడుచుకుంది. తుడుచుకున్న కొద్దీ కంటిలో నీరు జవ్వన ఊరుతోంది. ఉన్నవాడికీ, లేనివాడికీ కూడా లేదు అనుకోకుండా ఉండే వెన్నెల, పిల్లగాలి వీటిలాంటిదే ఈ కన్నీరు కూడా... ఆ ఒంటరితనంలో మౌనంగా మూగగా మూలగా మ్రోగుతున్న వీణ స్పందిస్తోందా అన్నట్లు ఏడుస్తోంది. ఆమె భార్గవి...

ప్రపంచం దృష్టిలో అదృష్టవంతురాలు, సంపాదనాపరురాలు. తల్లితండ్రుల జీవన నావలో సుఖంగా ఒడ్డున చేర్చే తెరచాప. కష్టపడ్డ పోస్ట్‌గ్రాడ్యుయేట్.

కానీ వాటన్నింటికన్న మించింది, ఆమెను ఆమె గౌరవించుకునే గొప్ప శక్తి ఆమె దగ్గర ఉంది.

అదే అందంగా బ్రతకడం....ఉయ్యాల్లో కళ్ళు తెరిచిననాడు, పెద్ద కూతురుగా పుట్టిన పాపాయికి గారాబంగా తొట్టెలో కట్టిన రంగుపూసల తోరణాల సింగారాల సౌందర్యంతో ఆ పాప కళ్ళు మెరిశాయి. చిన్నప్పటి నుంచీ ప్లాస్టిక్ బక్కెట్లలో బుల్లి బుల్లి మొక్కలు పెంచేది. ఖాళీ సీసాల్లో పక్కింటివాళ్ళ ఆక్వేరియంలో అడిగి రెండు చేపలు తెచ్చి ఆ చేప పాపాయిలు నీలాల నీళ్ళ మీద మిలామిలా కదులుతూంటే చూస్తూ కూర్చునేది. అమ్మ దెబ్బలు, తండ్రి చాలీచాలని వేతనంలో నుంచి వచ్చే విసుగు చిన్నవాళ్ళైన తమ్ముడూ, చెల్లెళ్ళ పోట్లాటలు—ఇవన్నీ ఆకాశంలో చందమామను, చుక్కల్నీ చూస్తూ మర్చిపోయేది. సరిపోని జీతాల బాధల్లో, సహం తిన్న రొట్టెలాంటి జీవితంలో ఎన్నో చేదు జ్ఞాపకాలు... కానీ, ఇవన్నీ ఆమెను మానసికంగా అంటలేదు... కారణం ఇంతకన్న గొప్ప జీవితం వస్తుందనుకోలేదు....ఆశ పడలేదు. కానీ, ఉన్న జీవితాన్ని బాగు చేసుకోవాలనిపించింది. చదువుకుంది.... తన జీతం, తన జీవితం ఇంట్లో వాళ్ళకు ఖర్చు పెట్టింది....

"పెళ్ళెప్పుడు చేసుకుంటావమ్మా!" ఏ

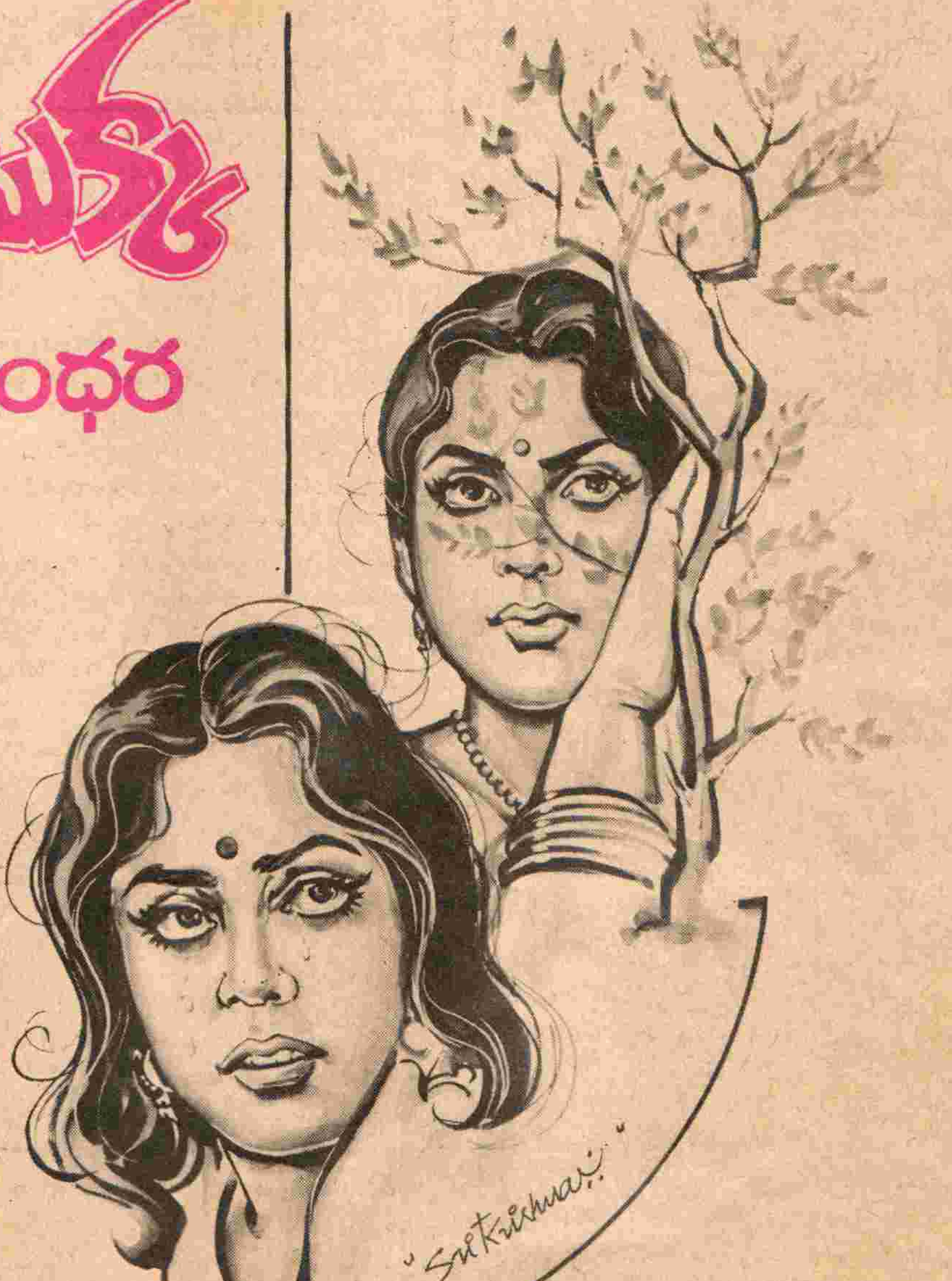

ముత్తైదువో అడిగితే "చూద్దాం పిన్నిగారూ" అనేసేది నవ్వుతూ పాతికేళ్ళకు.

"ఇంకెప్పుడే నీ కలల రాజకుమారుడిని చేపట్టేది?...." లక్షాధికారి కూతురు సృజన, ఫారన్ రిటర్న్డ్ బావతో పెళ్ళి కుదిరినప్పుడు అడిగింది....అప్పటికి భార్గవికి ముప్పై ఏళ్ళు.

ఎర్ర పట్టుచీర....నుదుట భాషికం...విచిత్రంగా మెరిసే మామిడి పిందెల హారం...అందంగా పెట్టిన మెహందీ. ఆ పెళ్ళికూతురు అందం చూసి అచ్చెరువై పోయింది భార్గవి....

"ఏం మాట్లాడవే..."

"చూద్దాం....ఆ కళ్ళకు కొంచెం సుతారంగా కాటుక దిద్దనా....ఇంకా కొంచెం బావుంటావు!" అంటూ ఐలైనర్ బ్రష్ అందుకుంటూ అడిగింది, మాట ఆపింది.

"అయినా, ఎప్పుడూ ఇలా బొమ్మలా ఎలా వుంటావే....ఏమిటో బాబూ పనీపాటూ లేదు.... పిల్లా, జెల్లా లేరు. తీరి కూర్చుని, సుతారంగా సుకుమారంగా వుండగలరు మీరంతా. నాబోటి వాళ్ళకెట్లా....అయినా పెళ్ళిచేసుకోరాదా, నీచెల్లెళ్ళ పెళ్ళి, తమ్ముడి పెళ్ళి చేసేశావట కదా" బి.యే.లో క్లాస్‌మేట్ అరుణమ్మ ట్రైన్‌లో కనబడి అడిగింది ఒకప్పుడు. నవ్వేసింది. ఆ నవ్వులో దిగులు లేదు. ఈ మనుష్యులకు అర్థం కాని పరిస్థితుల మీద కొంచెం కోపం వచ్చింది. అయినా ఎవరి సమస్యలు వాళ్ళవి. ఎలా అర్థమౌతాయి మరొకరికి అనుకుంది.

"దానికి మేం పెళ్ళి చెయ్యలేమమ్మా. అంత మొండిది ప్రపంచంలో లేదు." తల్లి అందరికీ సర్ది చెపుతోంది తన భాషలో తమ్ముడి పెళ్ళిలో.

పెళ్ళికొడుకు అక్కగారంటే వృద్ధురాలైన ఏ తెలుగు పండితురాల్లా వుంటుందేమో అనుకుంటున్న అందరికీ పోస్ట్‌గ్రాడ్యుయేషన్ ఇచ్చిన దిగ్నిటీతో హాయిగా లేఎండలాంటి భార్గవిని చూడగానే రక రకాల ఆలోచనలు వచ్చాయి.

"ఎన్నాళ్ళు వయసును దండగొట్టు కుంటావు? దిక్కులేని పిల్లలతో సతమతమవుతున్నాడు. మావాడు. కట్టుకోరాదటే కోడలుపిల్లా!" అంటూ వరస కలిపింది ఒక మధ్యవయస్సు అత్తయ్య గారు.

"ఒద్దండీ" అంటూ పొడుగాటి జడ వెనక్కి వేసుకుంటూ మల్లెచెండు సవరించుకుంటూ వెళ్ళి పోయింది.

"ఏదో ఉంది కథ..." వయసు ఉడిగిపోతున్నా వసంతకుసుమాకరం సేవించి యవ్వనాన్ని నిలుపు కోవాలని తపనపడే మన్మథరావులు అనుకున్నారు.

ఆ తరువాత ఒక సాయంత్రం "అది నాలుగు వందలు పంపుతోంది కాబట్టి దేహీ అనకుండా బతుకుతున్నాం. లేకపోతే ఈ మొగ కుంకల మీద ఈ కోడళ్ళ మోచేతి నీళ్ళమీద ఆధారపడాల్సి వచ్చేది...." అంటూ దేముడి కుందులు చప్పుడు వచ్చేట్లు పడేస్తూ కోడలిమీద అక్కసు అంతా వెళ్ళబుచ్చుకుంటూ అంటున్న తల్లి మాటలకు విరక్తిగా నవ్వుకుంది భార్గవి...

ఏమనుకుంటోంది అమ్మ. ఇరవై వేల కట్నం, కోరిన లాంఛనాలు ఇచ్చి ఈ ఇంట్లో అడుగుపెట్టిన మరదలులో పనిమనిషిని, వంట మనిషిని చూడాలన్న శాడిజం ఏమిటమ్మకు?....

కానీ అమ్మ మాటల్లో చాలా విషయాలు అర్థమైనాయి. తనకు వచ్చే తొమ్మిదొందల్లో నాలుగు వందలు, సేవింగ్స్ బ్యాంకు ఎకౌంటు తీసేస్తే మిగతా మూడువందలకీ తను అధికారిణి....ఈ.... ఆర్థిక త్యాగాల కన్నిటికీ అడ్డుచెప్పని పెళ్ళికొడుకు దొరకాలంటే అది అయ్యే పనేంకాదు.

ఆమె రంభాకాదు....రాగరాగిణీ కాదు. కొంచెం అందం, మరి కొంచెం సున్నితత్వం వున్న మామూలు ఆడపిల్ల .... పరిస్థితులకు మారు మాట్లాడ్డం రాని మరో మధ్యతరగతి పిల్ల ....

"నువ్వెవరినైనా ప్రేమించావేమే..." ప్రాణ స్నేహితురాలు రాధ సూటిగా చూస్తూ అడిగింది. ఆమె మౌనం మరోరకంగా అర్థమైంది రాధకు.

ప్రేమ...! నవ్వేసుకుంది భార్గవి. ప్రేమలో పడ్డానికి ప్రేమించబడడానికి చాలా సాహసం, ఏమీ తెలియని ముగ్ధత్వం, ప్రేమించే మనిషి మీద పిచ్చినమ్మకం వుండాలి. వాటన్నిటికీ పరిస్థితులు అనుకూలించాలి. అవేవీ తనకున్నా అటువంటి వ్యక్తి వున్నాడన్న నమ్మకం లేదు.

కానీ, ఆమె జీవితపు హారాల్లో కొన్ని తొలకరి జల్లులున్నాయి. చెప్పడుకానీ....

పదిహేడేళ్ళ ముగ్ధత్వంలో, వయసొచ్చిన అందంలో భార్గవి బావుండేది. ముగ్గేసుకుంటున్నా, వెనుక పెరట్లో బట్టలు వుతుక్కుంటున్నా పక్కింటి బ్యాంకులోనుంచి తననే ఏవో రెండుకళ్ళు గమనిస్తున్నాయని అర్థమైంది ఆమెకు. వయసు ఆమె బుగ్గల్లో ముద్ద మందారాలు పూయించింది. జీవితంలో అన్నిరకాల భావాలకు నిర్వచనం ఒకటే. గుర్తింపు....ప్రతి సెంటిమెంటుకూ, ప్రతీ త్యాగానికి ఆఖరి అర్థం తన ప్రత్యేక నిలుపుకోవడం! అహం! సంతృప్తి పడడం....తనకోసం ఎవరో చూస్తున్నారు! అది గొప్ప భావం.

"అమ్మా! పక్కింటి మేనేజరుగారు మీ ఇంట్లో తులసిమొక్క వుందంటే ఇమ్మన్నారమ్మా...." వాకిట్లో కూర్చుని చెల్లెళ్ళకు చదువు చెబుతున్న భార్గవి ఉలిక్కిపడి చూసింది, బ్యాంకు ప్యూను.

అర్థం కానట్లు చూసింది. వెంటనే ఆ ముందు రోజు జరిగిన విషయం గుర్తుకు వచ్చింది.

"పెరడునిండా ఇంత తులసి మొలిచిందేమే. అడ్డదిడ్డంగా" అమ్మ మొక్కలకు పాదులు పెడుతూ అరిచింది.

"తులసికోటలో కృష్ణ తులసి, లక్ష్మి తులసి కలిపి వేశానమ్మా. పోన్లే మిగిలిన మొక్కలుండనీ....తులసే కదా" అంది భార్గవి.

అప్పుడు గోడపక్క నెక్కడో ఆయన వుండి వుంటాడు. ఒళ్ళు జలదరించింది ఆమెకు.

"బ్రహ్మచారికి తులసిమొక్కతో ఏంపనయ్యా పూజ చేస్తాడా పురస్కారం చేస్తాడా....అయినా తీసుకెళ్ళు. బోలెడు నారు పడింది" అమ్మ అంటోంది.

ఇవన్నీ వినబడీ వినబడకుండా వున్నాయి భార్గవికి. నరాల్లో ఏదో తెలియని మత్తు. ఊహలకు రెక్కలు కట్టి [illegible]వీధుల్లో ఎగరేసు కొంటోంది.

"ఏమిటే ఆ కూచోడం .... ఆ పిల్లలెప్పుడో లేచిపోయారు పట్టించుకోవేం...." మోకాళ్ళ మీద తల పెట్టుకుని ఆలవోకగా ఆలోచిస్తున్న భార్గవిని చూస్తూ అరిచింది తల్లి.

ఆనాటినుంచీ, దొడ్లో పని చేసుకుంటున్నా, నూతిలో నీళ్ళు తోడుతున్నా, పక్కింటి కాంపౌండు దగ్గర అలికిడైనా, ఏవో రెండుకళ్ళు తననే చూస్తున్నాయన్న భావం భార్గవిలో కొత్త అందాన్నిచ్చింది. మాటలో అందం, కళ్ళల్లో మెరుపు, నడకలో వయ్యారం వచ్చాయి. వాళ్ళింటి మందార గుబురు వెనకాల ఎవరిదో అలికిడయినప్పుడల్లా అతనేనని తలవ్తేది కాదు భార్గవి.

"పక్కింట్లో కుర్రాడుకి బ్యాంకులో పనిట.... మనవాళ్ళేట....వెళ్ళి విచారించకూడదూ...." అంటూ తల్లి పోరు, తండ్రి కదలడం విన్న భార్గవి ఆరోజు నిద్రపోలేదు. ఆ మర్నాడు జ్వరం, తలకాయ నొప్పి, మూడోరోజు, "ఆ పిల్లాడికి

అభ్యంతరం లేదుట తల్లి తండ్రిని కనుక్కో-మన్నాడు''....అన్న తరవాత లేచింది లేడిలా జలపాతంలా, కదిలే మబ్బులా ఇంద్ర ధనుస్సులా.... అలా హాయిగా తిరిగింది. వేసుకున్న ప్రతిబట్టా, చేసుకున్నా ప్రతి అలంకారం, పూస్తున్న ప్రతి పూవూ నాకోసమే నా అందం కోసమే అనుకుంది.

వారం తరవాత, "వాళ్ళు చాలా పెద్ద ఎత్తున వున్నారమ్మాయి చూద్దాం....'' అనగానే 'ఆఁ। తండ్రిని అతనే ఒప్పిస్తాడు'' అనుకుంది....కానీ, సహం ఉత్సాహం చల్లబడింది.

మరొక వారం గడిచింది. మూగగా, బ్యాంకు కిటికీలవంకా, లోపల తిరుగుతున్న ఫాన్‌వంకా పైన అతను వుండే గదివంకా అర్థం కానట్లు ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తూ గడిపేది.

"ఆఁ। అందని వాటి జోలికి పోవడమేమిటే, బంగారంలాంటి పిల్లాణ్ణిని ఒదులుకుంటారా। మన ఎదిరింటి వాళ్ళు ఎప్పుడో కాపువేశారు. పిల్ల బావుండదని సందేహించారట మొదట. లక్ష రూపాయల కట్నం, బోలెడంత సామాను.... ఇవన్నీ మనమెక్కడ తేగలం....ఇప్పుడు ఒప్పుకున్నారట....'' సహం అసూయగా, సహం నిస్పృహాయంగా తల్లి చెపుతోంది పక్కింటి మాణిక్యమ్మకు.

"అయ్యో। బంగారంలాంటి పిల్ల మనమ్మాయి పోన్లే దేనికైనా ప్రాప్తం వుండాలి. ఒక గ్లాసు కాఫీ పొడుం ఇయ్యి. పోతా....'' అంటూ లేచిందామె.

గదిలో గోడకానుకుని కూర్చుని వుంది భార్గవి. అన్నీ వినబడుతున్నాయి. ప్రతిమాట ఆమెలో గుచ్చుకుంటోంది. ఎదురుగా వున్న పెద్ద వెంకటేశ్వరస్వామి పటం వంక చూస్తూ కూర్చుంది. కళ్ళల్లో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరిగాయి.

పెళ్ళివారొచ్చి చూసిపోయి సంబంధం తప్పిపోయిందని తెలిసిన ప్రతి మధ్య తరగతి ఆడపిల్లా మర్నాటినుంచీ మళ్ళీ మామూలుగా వుండాలి. బాధపడుతున్నట్లు తెలియ కూడదు. తప్పదు. "నన్నక్కర్లేదన్నారు'' అని దుఃఖపడి ఎదుటివాళ్ళకు చాటుతామేమోనని భయం.

కానీ, ఎవరికీ చెప్పలేనిదీ, ఆమెలో రగిలిపోతున్నదీ ఒకటే ప్రశ్న....ఏ రకంగా ఎదురింటి సరోజ తనకన్నా గొప్పది .... ఒక్క డబ్బేనా ముఖ్యం?

ఈ ఆలోచనకు చాలా కారణాలున్నాయి.

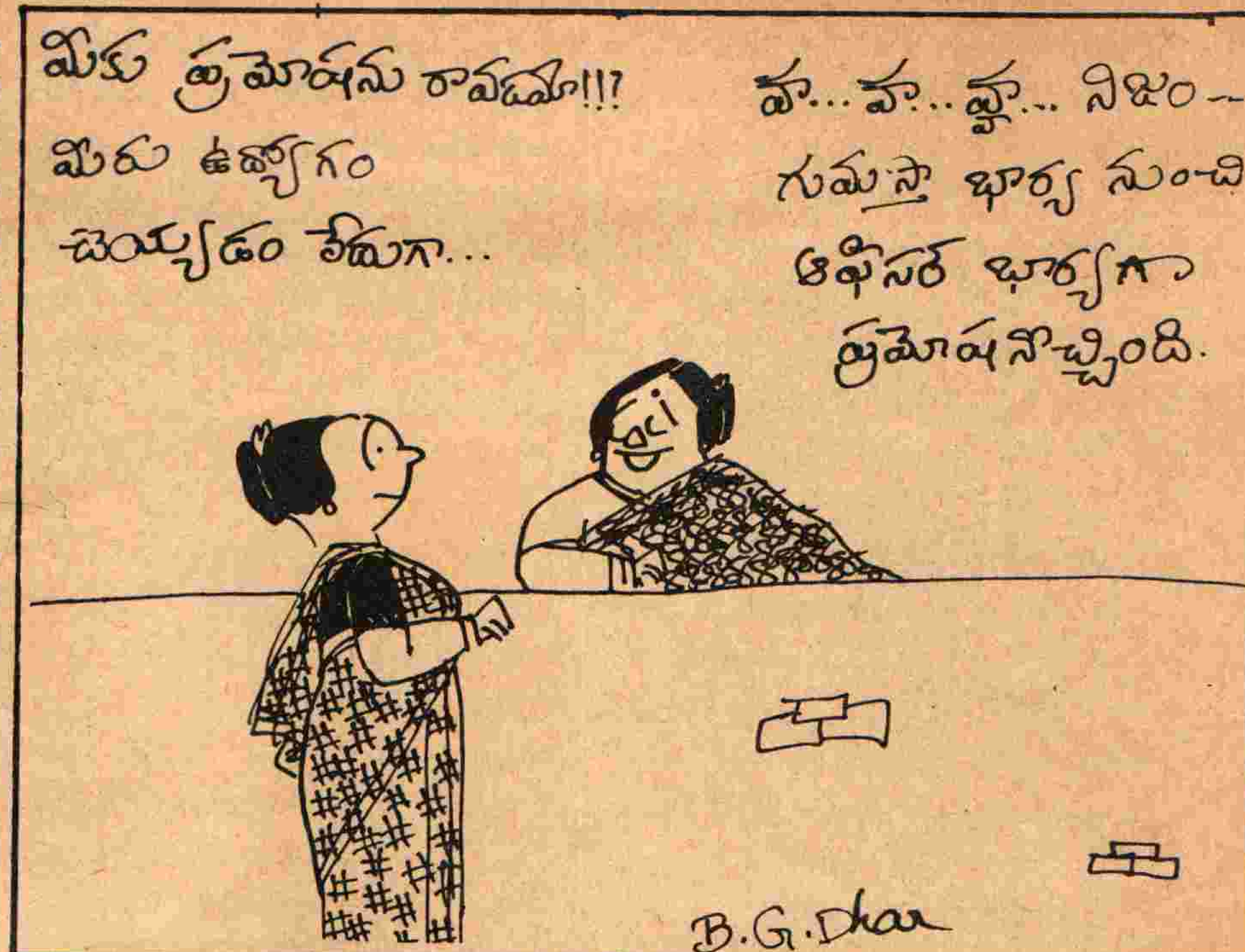

వాళ్ళిద్దరూ ఎదురు బొదురిళ్ళలో పెరిగారు....పట్టు పరికిణీ కట్టుకుని, ఎలక తోక జడేసుకుని ధామ్మని జారి పడి ఏడుస్తూపోయే సరోజకు, పొందిగ్గా, నిదానంగా, బారెడు జడలో కనకాంబరం పూలతో, మెరిసే కళ్ళతో మెదిలే భార్గవికి ప్రతి క్షణం తెలియని పోటీ .... ప్రతీ విషయంలో భార్గవిదే పైచెయ్యి. "మీ పిల్ల మా ఇంట్లో పుడితేనా,'' అనేది సరోజ తల్లి.

ఎదుగుతున్న ఇద్దరిలో ఏ కోశానా స్త్రీత్వం లేకుండా గడేకారిలా పెరిగింది సరోజ....ఓణీ నిలపదు, అలంకరణలో ఎక్కడా సౌలభ్యం లేదు. కానీ భార్గవిలో అందముంది. ఆమెరసపిపాస ఆమెలో తెలియని సౌకుమార్యాలు మొగ్గ తొడిగించేది.

అందుకే భార్గవిని చూస్తే ఎందుకో తెలియని కోపం సరోజకు. అది ప్రతి మాటలో వెళ్ళడించేది. ఆమె అసూయను బైటకు చెప్పకపోయినా చాలా గర్వపడేది భార్గవి.

కానీ ఈనాడు .... ఈనాడు తన సర్వస్వం ఆమెకున్న డబ్బుముందు ఎందుకూ పనికిరానివై పోయినాయన్న మాట. చేదు నిజం, అపశ్రుతిలా స్పందించింది ఆమెలో. అనాటి కన్నీళ్ళు, ఆ బాధ ఈ నాటికీ మర్చిపోలేదు.

"మీ తోట, దొడ్డి, ఇల్లు ఎంత అందంగా అట్టేపెడతారమ్మా। మా బాబుగారు ఎప్పుడూ మెచ్చుకుంటారు.'' మర్నాడు బ్యాంకు ప్యూను ఏదో మాటల్లో అమ్మకు చెపుతున్నాడు.

"ఆఁ। ఏదో లే నాయనా। ఇవన్నీ ఎవరికావాలి? హోదాలు, కట్నాలు....ఆ ఎడ్డి మోడ్డి స్వరూపాన్ని చేసుకుంటున్నాడుగా. అనుభవించమను....'' అని మూతి మూడు వంకర్లు తిప్పి లోపలికి వచ్చేసింది అమ్మ.

రంగ రంగ వైభవంగా ఆమె ఎదురుగానే, ఆకాశమంతా పందిరి, భూదేవంత అరుగు వేసి ఇన్కంటాక్స్ ఆఫీసరుగారి అమ్మాయి పెళ్ళైంది.

"మర్యాదగా ఉండదు'' అంటూ అమ్మా నాన్నా వెళ్ళారు కానీ, గుమ్మం కదలలేదు భార్గవి.

"పెళ్ళికి రాలేదేం...మూణ్ణిద్దర్లకి వెళుతున్నాం చెప్పిపోదామని వచ్చాను...'' ఫెళఫెళలాడే పట్టు చీరతో లోపలికి వచ్చింది సరోజ. తల్లో చామంతి పూలు, చేతినిండా రకరకాల గాజులు, మెళ్ళో పేరు తెలియని నగలు .... కానీ, పెళ్ళికళ... 'బావుంది' అనిపించింది భార్గవికి.

"ఈ నెక్లెసేనా...మావారు తనే సెలక్టుచేశారు బావుందా।'' అని ముందుకు వంగింది.

నీలిరాళ్ళ నక్షత్రాల నెక్లెస్. బావుంది. కానీ మెడలేని సరోజ మెడలో అడ్డంగా పడిపోయింది. అదే నాకైతే...ఆలోచించలేకపోయింది భార్గవి.

అమ్మతో మాట్లాడి–"మా ఇంటికిరా! నేవచ్చిన తరువాత...." అని కేకేసిపోయింది.

ఆమె ప్రతి అడుగులోనూ, నీకన్నా నేను గొప్ప, గెలిచాను చూశావా అన్న భావం కనిపిస్తూనే ఉంది.

బావుండదని శ్రావణ మంగళవారం నోములకు వెళ్ళింది భార్గవి పేరంటానికి.

"అఁ! అ ఎదిరింటి భార్గవిని కూడా ఇద్దామని ప్రయత్నించారట మా అల్లుడికి. మన ఎదురుగా బైటపడరు లెండి....వాళ్ళు ఇచ్చే ముష్టి మూడు కాసుల బంగారానికి, మూడు వేల కట్నానికి ఇంత రాజాలాంటి సంబంధం తెద్దామనా....ఏం చూసి తళుకు బెళుకులు చూసి చేసుకోవాల్సిందే...." సరోజ తల్లి పేరంటాళ్ళ మధ్య అంటున్న మాటలు విని గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగి వచ్చేసింది భార్గవి.

గుండెల్లో దుఃఖం. కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. డబ్బు, డబ్బు, డబ్బు....ఇది తప్ప మరేం లేదా....

కచ్చ, కోపం....ఏం చెయ్యాలో తెలియక తులసి ఆకులన్నీ దూసిపోసింది.

"అయ్యో? అదేం పనే...." తల్లి తిట్లు ప్రారంభించింది. "పిలిచారు కదా అని వెళ్ళామా! మన్ని ఎత్తి పొడిచిందిట ఆవిడ .... నాలుగూ పెట్టొచ్చాను చెప్పదూ. ఎవరి గొప్ప వాళ్ళది... సరేలే....డబ్బుంటే కొండమీద కోతి దిగొస్తుం దంటారే...అట్లాగే తెచ్చుకున్నాడు నీ అల్లుడు." అని దులిపేశాను....మండిపోయిందనుకో....సరే ఆ తులసాకు మాలకట్టు మెళ్ళో అన్నా వేద్దాం.... పౌర్ణమి కూడా..." అంటూ లోపలికి వెళ్ళి పోయింది.

మౌనంగా చెప్పిన పని చేసింది.

దేముడి మెళ్ళో మాల వేసింది. ప్రతి ఆకులో ఆమె కన్నీటి బొట్లు ఐక్యమైపోయామేమో.... ఆనాటినుంచీ భార్గవి చదువే ధ్యాసగా పెట్టుకుంది. రెండుమూడుసార్లు అతను సరోజ భర్తగా ఎదురు పడ్డా పలకరించలేదు.

ఉద్యోగస్థురాలైంది....మళ్ళీ ఎప్పుడూ ఏడవ లేదు భార్గవి. ఏడవ వలసిన అవసరం తెచ్చుకో లేదు....

కానీ, ఈనాడు .... ఈనాడు దుఃఖపడుతోంది 38 ఏళ్ళ భార్గవి. కారణం....

*

ట్రాన్స్ఫర్ మీద హైదరాబాద్ వచ్చింది భార్గవి.

అందం-ఆరోగ్యం

అందానికీ, ఆరోగ్యానికీ చాలా దగ్గరి సంబంధం వుంది. కాంతివంతమైన చర్మం, పొందికైన విగ్రహం, అందాలొలికే మోము ఏ కొందరికి మాత్రమే పరిమితం మరి అది లేనివాళ్ళు ఆరోగ్యంగా, నాజూకుగా శరీరాన్ని పోషించుకొంటే ఆ లోటును తీర్చుకోవచ్చు.

అసలు చాలామంది అందవికారమైన తమ మొహాల్ని క్రీంలు పౌడర్ల అడుగున దాచేయాలనే బలహీన మనస్తత్త్వంతో మొహానికి దట్టంగా రంగులు పులుముకొని వీధి భాగవతుల్లా తయారై అపహాస్యానికి గురౌతారు. తమకు నప్పినా నప్పక పోయినా నగలు, ఖరీదైన చీరలు ధరించాలని ఉవ్విళ్లూరు తారు.

సినీ తారలు, అందాల రాణులు చక్కటి, మితాహారం తీసుకుంటారు కాబట్టి అలా వుంటారు. యోగాసనాలు వేసేవాళ్ళు కూడా సాత్వికాహారాన్ని, మితంగా తీసుకుంటారు. లేక పోతే యోగానికి శరీరం లొంగి, స్లిమ్‌గా వుండరు.

అలా అని చెప్పి పూర్తిగా ఉపవాసాలు చేసి, నీరసంగా కళ్లు గుంటలు పడేలా తయారవడం మూర్ఖత్వం,

డయట్ కంట్రోల్ అంటే ఆకలి వేసినప్పుడే సరియైన ఆహారం తినమనేగాని, అసలు తినవద్దని కాదుగదా!

అసలు సరియైన ఆహారమంటే ఏమిటనే దగ్గరే వస్తుంది చిక్కంతా. డాక్టర్లు సమతులాహారం తీసుకోవాలి అంటారు. అంటే మాంసకృత్తులు, విటమిన్లు, ఖనిజాలు పుష్కలంగా గల ఆహారమన్నమాట,

కానీ, కృత్రిమంగా విటమిన్లు, లోహాలతో తయారు చేసిన టానిక్‌లు తాగితే వాటిని శరీరం తనలోకి గ్రహించుకోలేదు. అలా అని బయటికీ నెట్టలేదు. అని శరీరంలో అలాగే 'అన్యపదార్థం' కింద వుండిపోయి తీరని వ్యాధుల్ని కలిగిస్తాయి.

శరీరంలోకి ఆహారం త్వరగా గ్రహించబడి, మిగిలిన పిప్పిపదార్థం సులభంగా విసర్జించబడ గలగాలి. అందుకోసం మనం తీసుకునే ఆహారంలో పీచు పదార్థం (Roughage) ఉండాలి.

కాని, మన దురదృష్టం కొద్దీ మనం తినే అన్నంలోని బియ్యం ఒకటికి మూడుసార్లు పాలిష్ చెయ్యబడి వుంటుంది. మనం తినే రొట్టిలోని పిండి, పొట్టంతా శుభ్రంగా జల్లించబడినదై వుంటుంది. కూరలన్నీ చెక్కులు తీసేయబడి వుంటాయి. అంతే కాదు. ఆ కూరల్లో బాగా మసాలాలు వేసి వండి వుంటాయి.

ఈ విధంగా మన ఆహారంలోని 'రఫేజ్' అంతా వృధాగా పోతోంది. మరి ఇలాంటి ఆహారం సులభంగా ఎలా జీర్ణమౌతుంది? మిగిలిన పిప్పి ఎలా విసర్జించబడుతుంది?

ఆహారం కడుపులో ఎక్కువసేపు వున్నకొలదీ అది మందన చర్యకు (ఫెర్మెన్‌టేషన్) కు గురౌతుంది, తత్ఫలితంగా విషవాయులు పుట్టి, శరీర అంతర్భాగాల గుండా వ్యాపించుతాయి. ఈ చర్య నిరంతరంగా గనక జరుగుతున్నట్టయితే అది ఏ భయంకర వ్యాధులకు దారితీస్తుందో చెప్పలేం.

అంతే కాదు. ఈ అన్య పదార్థం కేశనాళికల్లో అడ్డుపడి శరీరం ఉపరితలానికి రక్తం సరిగా ప్రవహించకుండా అడ్డుపడుతుంది. దాంతో చర్మం తన మృదుత్వాన్ని, రంగును కోల్పోయి పేలవంగా తయారౌతుంది, ఈనాడు మలబద్ధకం ఒక సామాన్యవ్యాధి క్రింద పరిణమించిందంటే ఆశ్చర్యం ఏముంది?

డా॥ లూయిస్‌కూనే దీనికొక చక్కని ఉదాహరణమిచ్చారు. బఠాణీలు నానబెట్టినవి తినాలంటే ఎన్ని తింటాం? ఒకగుప్పెడు. మహా తింటే రెండు మూడు గుప్పెళ్ళు. అవే బఠాణీలను 'సూప్' లా గనక చేసుకుని త్రాగినట్లయితే దీనికి ఏ ఐదారు రెట్లు పరిమాణం గల బఠాణీలను మింగేస్తాం. ఇదంతా కడుపుకు అదనపు భారమేకదా! అందుకే ద్రవపదార్థాలు అరగడం మరీ కష్టం.

ఈ విధంగా బలకరమైన ఆహారమంటూ మింగినవన్నీ శరీరాన్ని లావెక్కింపజేస్తాయ్. అదే స్థూల శరీరానిక్కారణం. చెత్తకుండీకన్నా అన్యాయంగా చిరుతిళ్ళు మిఠాయిలతో ఈ శరీరాన్ని నింపి దాన్ని చేతులారా బలహీన పరుస్తున్నాం.

ఇదంతా నాగరికత మనకు ప్రసాదించిన దౌర్భాగ్యమనిపిస్తుంది ఆలోచిస్తుంటే.

—టి. అహల్యాదేవి,_వరంగల్

ముగ్గుల పోటీ

వనితలో మీరు ఎన్నో ముగ్గులు చూశారు. ఇతరత్రా కూడా ఎన్నో చూసి వుంటారు. అవి కాకుండా, మీ ఊహాశక్తితో మీరు కొత్త ముగ్గు వెయ్యగలరా?

సంక్రాంతి – 'ముగ్గుల పండుగ' గనక వచ్చే సంక్రాంతి సంచికలో (జనవరి '83) పోటీలో గెలుపొందిన మూడు ముగ్గులను ప్రచురిస్తాము.

ఒక్కో ముగ్గుకి పారితోషికం యాభైరూపాయలు

ముగ్గు వేసే విధానం: ముగ్గు ప్రారంభం, పూర్తి ముగ్గు–రెండు బొమ్మల్లో వివరించాలి. పూర్తి ముగ్గు సైజు 6"×6"కి తక్కువ కాకుండా వుండాలి. సిరా పూరకుండా వుండే కాగితం పైన, ఇండియన్ ఇంక్‌తో ముగ్గును - శుభ్రంగా, అందంగా వెయ్యాలి. ముగ్గులు మాకు చేరవలసిన ఆఖరుతేదీ 5-12-'82.

పంపవలసిన చిరునామా:

సంక్రాంతి ముగ్గుల పోటీ, వనిత, చందమామ బిల్డింగ్స్,
మద్రాసు-600 026.

ఆఫీసుకు దగ్గరగా ఇల్లు ఉందని తెలిసి స్నేహితురాలితో చూద్దామని వెళ్ళింది.

"ఈ కొంప మనకేం సరిపోతుందీ....కాస్త పెద్ద ఇల్లు చూడండీ....ఆఫీసువాళ్ళొస్తున్నప్పుడు కక్కుర్తి దేనికీ....' ఎవరో ఇల్లాలు సాగదీస్తూ మాట్లాడుతోంది లోపల. ఎవరో తమబోటివాళ్ళే. "నయం ఆవిడకు ఇల్లు నచ్చలేదు" అనుకుంటూండగానే బైటకు వచ్చింది ఆవిడ.

గోడకానుకుని నిలబడ్డ భార్గవి నిర్ఘాంతపోయింది. సరోజ. లావుగా, విచిత్రంగా తయారైంది. ముదేసుకుంది. అసలు వయస్సుకన్నా పదేళ్ళు పైబడ్డట్లుంది. అదే అశ్రద్ధ ఒంటిమీద.

ముక్కుమీద జారిన కుంకుమ.
చెదిరిపోయిన కుచ్చెళ్ళు.

నలిగిపోయిన చీర.

మరింత మోటుగా తయారైన చేతులు.

రవ్వల నగలు....

"ఎవరదీ....నువ్వా భార్గవీ. ఏమండోయ్.... భార్గవి" ఒక్క అరుపు అరిచింది.

ఇరకాటాన పడ్డది ఆమె.

లోపలనించి బైటకు వచ్చాడతను. పొడుగ్గా హుందాగా అలాగే ఉన్నాడు. కొంచెం జుట్టు నెరిసింది.

"హల్లో!" అంటూ సూటిగా ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు. తల వంచుకుంది భార్గవి.

అతని చూపులు ఈ ఇద్దరు ఆడవాళ్ళను తూచి లెక్క కడుతున్నాయి.

"సరే....ఇహ పదండి" గబుక్కున వెళ్ళి కారెక్కింది ఆమె. వెనక్కు తిరిగి చూసి "వస్తాను" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడతను.

"ఎవరే వాళ్ళు ఇంత ఆపోజిట్ పెయిర్!" స్నేహితురాలు కుదుపుతూ అడిగింది.

ఏమని చెపుతుంది భార్గవి?

ఆ మర్నాడే ఆ ఇంటికే అడ్వాన్స్ ఇచ్చింది. ఇంట్లో చేరిన రెండో రోజు తెలిసింది, ఎదురింటి బంగాళాలో సరోజ, ఆమె భర్త చేరారని.

పట్టించుకోకూడదనే అనుకుంది భార్గవి. ఒంటరితనం, సరిపోయే డబ్బు ఆమెలోని కళాకారిణిని నిద్ర లేపాయి. ఆ పనికిరాని పాత కొంపను చక్కటి కుటీరంలా తీర్చిదిద్దింది. అక్కడొక మనీ ప్లాంటు, ఇక్కడొక మల్లె తీగ. బుల్లితోట.

నాలుగు నెలల తరవాత —

ఒక ఆదివారం మధ్యాహ్నం పుస్తకం చదువుకుంటూ కూర్చుంది. పరదాకు కట్టిన గంటలు మృదువుగా మోగుతున్నాయి.

గాలి దుమారంలా వచ్చి పడింది సరోజ.

"అసలు నీ ఉద్దేశం ఏమిటి?" కూర్చుంటూ అంది.

"ఏమిటీ?" అర్థం కాకుండా అడిగింది భార్గవి.

"ఎదురింట్లో చేరి ఈ రంగేళీ రాణి వేషాలన్నీ ఏమిటీ నా మొగుడిని నాకు కాకుండా చెయ్యాలనేనా "ఏమిటి నీ ఉద్దేశం" 'ఇల్లు సర్దడం నేర్చుకోరాదూ ఆవిడను చూసి. మనిషంటే అలా ఉండాలి అంత వయస్సే కనబడదు. ఎందుకు నీకేం తక్కువైంది అని ఒంటి మీద శ్రద్ధ ఉండదు. ఛీ! ఆ ఇంటి ముందు మనిళ్ళు తలుచుకుంటే అశుద్ధంలో అడుగు పెట్టినట్లుంది.' "ఇవన్నీ నా మొగుడి మాటలు. విన్నావా? అయినా, గడేకారిలా 38 ఏళ్ళు పైబడ్డా పెళ్ళీ గిళ్ళీ లేకుండా ఇలా అందంగా అలంకరించుకుంటూ వృద్ధకన్యలా తిరుగుతూ ఎదటివాళ్ళ కాపరాలు పాడు చెయ్యకపోతే ఎవడో గంతకు తగ్గ బొంతను కట్టుకోవచ్చుగా" అని కంకరాళ్ళలాంటి మాటలు కుమ్మరించిపోయింది సరోజ.

ప్రపంచమంతా ఏకమై 'నీకు వయసైపోతోంది' అని జ్ఞాపకం చేసినప్పుడు ఏడవని భార్గవి, ఎదటి మొగవాళ్ళన్న వెకిలి మాటల్ని లెక్క చేయ్యని భార్గవి ఇంటా బైటా తన వ్యక్తిత్వంతో నిలబడ్డ భార్గవి, తన లోకాన్ని తాను సృష్టించుకుని అందులో ఆనందపడే భార్గవి మొదటిసారిగా చాలా రోజుల తరవాత "వృద్ధకన్యవు" అంటూ సరోజ తిట్టిన తిట్లకు వెక్కి వెక్కి ఏడిచింది.

కొమ్మన ఊగే రోజాపూవు, ఆకు చాటు మందారపూవు, ముంగిట్లో ముగ్గూ ఎదురింటి భవనపు యజమానిని ఒక్కటే ప్రశ్నించాయి మౌనంగా.

"అంత తులసిమొక్క మీద మోజున్న వాడివి గంజాయికేమని అమ్ముడుపోయావు మేనేజరూ?!" అని.